

Kova on laki elämän,
kilpailu sitä kovempi,
kateudella korkein paikka.

Koittaessa uuden aamun
hymynaamion kohotan,
vetä ydyn kulissin taakse.
Niin kohtaan kateiset kasvot,
piilotetun piikittelyn.

Mutten laske naamiota
enkä näytä tunteitani.
Otan vastaan kaikki kolhut,
hämmennyn hymyni alla
täynnä mykkiä sanoja.

Arvelette, että nostan
itseni mä ylle muiden,
etsin syyttä syyllisiä,
kiven heitän ensimmäisen.

Puolusta en itseäni.
Voihan olla niinkin, että
tuijotan omaan napaani,
yliherkkä taivaltaja,
vasten tutkainta takova.

Vihdoin päivän päättyessä
mä suojaan kotini riennän.
Ajatukset risteilevät,
päässä velloo tunnevirta.

Kaipaan lohtua häneltä,
joka ymmärtää minua,
tuntee sieluni sopukat
ja hoitaa sydämen haavat.

Aamulla mä taas en peitän
kulissilla herkän mielen,
taakse naamion pakenen.